

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce A. R.,** proti **žalované České správě sociálního zabezpečení, Praha 5, Křížová 25,** o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2002, čj. xxx,

takto:

I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 4. 2002, čj. xxx **se zrušuje** a věc **se vrací** České správě sociálního zabezpečení k dalšímu řízení.

II. Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) ze dne 19. 4. 2002 byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. s odůvodněním, že byl vězněn po dobu kratší tří měsíců, takže mu nárok na její poskytnutí nevznikl.

V podané žalobě (opravném prostředku) žalobce namítl, že data v dokladech, které poskytl, nebyla správně vyhodnocena. K žalobě přiložil potvrzení Vězeňské služby ČR o tom, že v době od 16. 6. 1953 do 17. 6. 1953 vykonal vazbu, přičemž její počátek není na evidenční kartě uveden a je možné jej zjistit pouze ze soudního spisu, a potvrzení Územní vojenské správy Litoměřice o tom, že během základní vojenské služby vykonal trest v době od 4. 11. 1952 do 18. 6. 1953.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že rozhodovala za stavu, kdy neměla k dispozici potvrzení Vězeňské služby ČR, ze kterého je zřejmé, že z evidence nelze zjistit počátek vazby. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (dále jen „s. ř. s.“) z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle ustanovení § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté občanského soudního řádu účinného ke dni 31. 12. 2003 dokončí podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., tedy jako řízení o žalobách. O takový případ jde i v projednávané věci, a proto Nejvyšší správní soud postupoval v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s.

Ve spise je kromě jiného založena žádost žalobce jako politického vězně o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., usnesení Vyššího vojenského soudu v Táboře ze dne 16. 6. 1992 sp. zn. Rtv 102/92, kterým byl zrušen rozsudek Vyššího vojenského soudu Praha ze dne 16. 6. 1953 sp. zn. T 7/53 ve výroku o vině trestného činu sdružování proti republice podle § 79 tr. zák. a trestní stíhání bylo zastaveno, a za trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 120 odst. 1 písm. a) tr. zák. rehabilitací nedotčený bylo od stanovení přiměřeného trestu upuštěno. Dále je zde založeno potvrzení Vězeňské služby ČR o tom, že žalobce vykonal vazbu v době od 16. 6. 1953 do 17. 6. 1953 a potvrzení Územní vojenské správy Litoměřice ze dne 10. 4. 2002, že žalobce v rámci základní vojenské služby vykonal trest v době od 4. 11. 1952 do 18. 6. 1953.

Žaloba je důvodná.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. se tento zákon vztahuje na občany České republiky, kteří byli vězněni mezi 25. únorem 1948 a 1. lednem 1990, a u kterých bylo rozhodnutí o jejich věznění zcela nebo částečně zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů, nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu (dále jen „politický vězeň). Podle § 5 odst. 4 výše cit. zákona činí výše jednorázové peněžní částky pro politického vězně při věznění kratším než 1 rok, trvajícím však alespoň 3 měsíce, 60 000 Kč.

Žalovaná ve svém rozhodnutí vyšla z toho, že žalobce byl vězněn v době od 16. 6. 1953 do 17. 6. 1953, a protože jde o dobu kratší než 3 měsíce, nárok mu nevznikl. Žalobce tuto skutečnost v žalobě zpochybnil a předložil potvrzení Vězeňské služby ČR s doložkou, že počátek vazby není na evidenční kartě uveden a je možné jej zjistit pouze ze soudního spisu. Je tedy zřejmé, že skutečná doba věznění, nutná pro stanovení nároku, zjištěna nebyla.

Soud proto dospěl k závěru, že skutkový stav, který žalovaná vzala za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V dalšímu bude proto na správním orgánu, aby v součinnosti se žalobcem spolehlivým způsobem objasnil skutečnou délku jeho věznění a znovu rozhodl o jeho nároku.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze skutečnosti, že žalobci, který měl v řízení úspěch, náklady nevznikly a žalovaná nebyla v řízení úspěšná (§ 60 odst. 1 s. ř.s .).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu